

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 258.100 van 4 december 2023
in de zaak A. 232.016/VII-41.547**

- In zake :
1. XXX
 2. XXX
 3. XXX
 4. XXX
 5. XXX
 6. XXX
- bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dominique Andrien en Justine Braun
kantoor houdend te 4000 Luik
Mont Saint-Martin 22
bij wie woonplaats wordt gekozen
- tegen :
- de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 15 oktober 2020, strekt tot de cassatie van arrest nr. 241.265 van 21 september 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.103 van 15 december 2020.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 juni 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat France Laurent, die *loco* advocaten Dominique Andrien en Justine Braun verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Tine Bricout, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekende partijen hebben op 16 december 2016 een verzoek om internationale bescherming ingediend. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft het verzoek ongegrond verklaard met een

beslissing van 26 maart 2018. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het beroep van de verzoekende partijen tegen deze beslissing verworpen met een arrest van 21 september 2018.

3.2. Op 12 februari 2020 neemt de verwerende partij twee beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten, respectievelijk ten aanzien van de eerste verzoekende partij en ten aanzien van de overige verzoekende partijen (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissingen).

De verzoekende partijen stellen op 10 maart 2020 tegen deze twee beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 21 september 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partijen werpen in een enig middel de schending op van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 5, 12 en 13 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 ‘over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven’ (hierna: richtlijn 2008/115), van de artikelen 39/2, 39/65, 62, § 2, en 74/13 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) en van het recht van verdediging.

De verzoekende partijen voeren aan dat de aanvankelijk bestreden beslissingen beslissingen tot verwijdering zijn. Artikel 5 van richtlijn

2008/115 en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereisen dat bij het nemen van dergelijke beslissingen rekening wordt gehouden met de gezondheidstoestand van de betrokken derdelanders. Op grond van artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 12.1 van richtlijn 2008/115 moeten beslissingen tot verwijdering worden gemotiveerd waarbij rekening moet worden gehouden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet genoemde elementen.

De verzoekende partijen vervolgen dat de nota “Evaluatie artikel 74/13” in het administratief dossier niet volstaat. De aanvankelijk bestreden beslissingen moeten in hun schriftelijke motivering de elementen bevatten betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partijen waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden. Bovendien heeft de erkenning van de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissingen op basis van een nota in het administratief dossier waarnaar in die beslissing niet eens wordt verwezen het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht van verdediging geschonden aangezien de verzoekende partijen het bestaan ervan niet konden vermoeden en de inhoud ervan dus niet konden aanvechten.

Bijgevolg achten de verzoekende partijen de in het middel aangehaalde artikelen geschonden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekende partijen het middel. Zij voegen eerst toe dat in het licht van artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 12.1 van richtlijn 2008/115 wel degelijk een formelemotiveringsplicht geldt voor beslissingen tot verwijdering. De verzoekende partijen voegen verder toe dat het, anders dan de verwerende partij in de memorie van antwoord voorhoudt, niet volstaat om toegang te hebben tot het administratief dossier na de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Beoordeling

6. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 5 van richtlijn 2008/115, bepaalt enkel dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan doch het houdt geen bijzondere motiveringsplicht in. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole hoefde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich dan ook niet te beperken tot de uitdrukkelijke motieven dienaangaande, of het ontbreken daarvan, in de aanvankelijk bestreden beslissingen. Derhalve kan, althans wat de voorgehouden schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, niet worden besloten tot de onwettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in dat bevel over de door het voornoemde artikel 74/13 vereiste belangenafweging en zonder rekening te houden met andere elementen uit het dossier waaruit die belangenafweging kan blijken.

De kritiek van de verzoekende partijen faalt in die mate naar recht.

7. Wat de voorgehouden schending van de in artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet vervatte formelemotiveringsplicht betreft, dient erop te worden gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich hierover niet heeft uitgesproken in het bestreden arrest.

De verzoekende partijen verwijzen in hun enig middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wat artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft naar het recht om te worden gehoord. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoordeelt die kritiek omstandig in punt 2.6 van het bestreden arrest, waarbij een gebeurlijke schending van de in artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet bedoelde formelemotiveringsplicht niet aan de orde komt. Buiten de voorgehouden schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet,

wordt in het bestreden arrest geen schending van de formelemotiveringsplicht behandeld.

De verzoekende partijen voeren niet aan dat zij de schending van de in artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet bedoelde formelemotiveringsplicht hebben aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat deze laatste daar ten onrechte niet op zou hebben geantwoord.

Bijgevolg vermogen de verzoekende partijen niet voor het eerst in het cassatieberoep de schending op te werpen van de in artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet bedoelde formelemotiveringsplicht, al dan niet gelezen samen met artikel 12.1 van richtlijn 2008/115.

De kritiek van de verzoekende partijen is in die mate niet ontvankelijk.

8. Een beroep tot nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met de mogelijkheid om desgewenst, eventueel bij uiterst dringende noodzakelijkheid, een vordering tot schorsing in te stellen, vormt een doeltreffende voorziening in rechte.

Het recht van verdediging van de verzoekende partijen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt niet geschonden, enkel doordat de bewuste “Evaluatienota artikel 74/13” zich in het administratief dossier bevindt zonder dat ernaar wordt verwezen in de aanvankelijk bestreden beslissingen. De verzoekende partijen hebben immers recht op inzage in het administratief dossier alvorens hun beroep tot nietigverklaring of hun vordering tot schorsing in te dienen. Zelfs indien zij hiertoe buiten hun wil om niet in de mogelijkheid zouden zijn, zouden zij eventuele kritiek op de inhoud van de voormelde nota of het ontbreken van enige uitdrukkelijke motivering over de in die nota vervatte elementen alsnog kunnen laten gelden in de loop van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodra zij wel kennis krijgen van die nota.

De kritiek van de verzoekende partijen is in die mate ongegrond.

9. De verzoekende partijen zetten niet uiteen hoe de overige in het opschrift van het middel aangehaalde bepalingen zouden zijn geschonden met het bestreden arrest.

10. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

11. Wat de door de verzoekende partijen voorgestelde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie betreft, dient eerst te worden benadrukt dat artikel 5 van richtlijn 2008/115 uitsluitend de elementen vermeldt waarmee rekening moet worden gehouden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Deze bepaling is duidelijk en ze heeft geen betrekking op enige vorm van uitdrukkelijke motivering.

Verder blijkt dat de verzoekende partijen buiten artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 5 van richtlijn 2008/115 geen schending van de formelemotiveringsplicht hebben opgeworpen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij kunnen dergelijke schending dus niet voor het eerst opwerpen in de graad van cassatie.

Bijgevolg dient de door de verzoekende partijen voorgestelde prejudiciële vraag niet te worden gesteld.

V. Kosten – begroting van de rechtsplegingsvergoeding

12. De verwerende partij maakt in de memorie van antwoord aanspraak op een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro ten laste van de verzoekende partijen. Vermits deze laatste reeds kosteloze rechtsbijstand genoten voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient de rechtsplegingsvergoeding overeenkomstig artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot 154 euro.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 1.200 euro, ieder voor een zesde, en een rechtsplegingsvergoeding van 154 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op vier december tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,

kamervoorzitter,

Pierre Lefranc,

staatsraad,

Peter Sourbron,

staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams